

Pető László vagyok, 28 éves, pécsi születésű. 1993 óta Pesten élek. 2002-ben végeztem a Külkereskedelmi Főiskolán Nemzetközi Kommunikáció szakon (ez a második diplomám), s jelenleg újságírással foglalkozom. Verseimet 1993 nyara óta "faragom". Nem vagyok híve a szabályos verseknek, mert véleményem szerint egy versnek, egy művésznek, egy költőnek szárnyalnia kell. Ez az oka talán annak, hogy egy versen belül több ritmusváltást is el tudok képzelni. Verseimet hangulatverseknek nevezném, mert annak sokszínűségéből íródnak. A költészetten kívül érdekel a film világa, a divat, az irodalom, a teológia, vagy a filozófia, ugyanakkor nem kívánok üres zsebű entellektüel lenni, ezért üzleti körökben is forgolódom. Szeretem az embereket, a társaságot, érzékeny és igényes vagyok a környezetemre.

Pető László

Kéz a kézben

Nyakába ugrott, megcsókolta
Majd kéz a kézben eleveztek
A kietlen éjszakában
A hidegben
Fagyban
Sárban
A gyöngyöző hóban
A rájuk nem ható
Hanyatló világban

Egyelőre

Örömök zajában, mámorában
A vágy szűz palotáiban
A fehérség özönében
Az özönlő fehérben
Fátyolos vizek reggelében
Lélektelen konyhakések
Rendszerében
Gubbaszt az erő;
Sötét van Kedves,
hullámtalan

Csak vélem

ázom
csont-hideg éjben ázom
vágja-öli álmaim
révedek részegen, mozdulatlan,
vagyok még
- vagyok

ázom
csont-hideg éj hatol
kopognak, gondolataim, lépteim;
azt hiszem, amit akarnak
csak vélem
hogyan élek

felsejlesz a réseken

Ezért élsz

behegedsz
mint sebek sebe
lecsengsz, lecsendesedsz
mint hangulatok hangulata
kitaposnak
lebetonoznak
keresztre nem feszítenek
mert nem vagy Isten
csak az
csak annyi
csak attól más
csak az a valami
amit észrevettem
azt
annyit
valamit
Napomat, Holdamat, életem
ezért születesz
ezért halsz
és ezért élsz
görnyedve-lobogón
az élet sínein
felém

Nincs különbség

Nincs különbség
Megértem az óceán
Remegését
A falvak szuszogását
Szerettem a meséket
A megvadult hideget
Csontig a tényeket
De nincs különbség
Ember és ember
között

Kordonok mögött

Sorsod, könnyeid, közelséged
Eladó
Minden eladó
Történet nélkül, kérdés nélkül
Felmarkolja húsod az anyag

Zongorás, illatos tenyerek
Felnövünk
Mind felnövünk,
Kordonok mögött jó szavak
Egyengetik szívünk forradalmait

Tavaszi vér

Börtönbe zár a hallgatás,
A kevély, - olykor arany -,
Egyetlen hallgatás,
Vakondok útjait járjuk
A kőlapos időben.

Ázik az erdő,
Ázik a mező,
Botor ebek futtatója;
Hétfégi barangolásra
Buzdít a tavaszi vér.

Ázik barbár hallgatásom
Emlékek
Csupasz feledése,
Földöncsúszása.

Elektronika

Azt hitted
Olyan a világ, mint
Tegnap,
Tegnapelőtt?

Kés villan,
Földre huppan egy test
És visszahőköl, elbotorkál
A jóllakott.

Elnémultak milliói
Hallgatják a vaskerítést,
Elnémultak milliói
Verik a dobokat;
- nem szabad?
A fűre lépni tilos? -

Rövidrezárták a lényeket

Fiatal lányok illata

Részegen feküdtünk és bátrak voltunk,
Mert miénk volt mit a szem belát:
A Nap, a hús, fiatal combos lányok
Illata, a méz, a máz, a pénz,
Az ádáz harcok az anyag ellen
De több volt ez mint hajnali bók
A Napok istenétől, kávéházak
Előkelő szürcsölése, több
Mint csuklyások menete a csillagok
Lépcsőin, több volt, más volt, mint egy
Megszokott randevú virággal, forró
Ölelés számító szavakkal;
Részegek voltunk és bátran feküdtünk
Fiatal lányok illatában

Várni

mit adsz édes magadból
mit adsz édes magányodból
meghurcolt koronádból

mit adsz édes magadból
édes magányodból
felnőtt szívemnek?

széles mosolyod köré
gyűlik az éj

Kézcsók

Néztem milyen szép kezed
Egyszerű, női kéz
Van benne hullám, friss hó
Lágy lejtése dombnak,
Fűcsomó
Van benne vihar,
Forradalom
Benne van a csendes
Otthon (ha akarom)
Simogatás
Homlokhűsítő bársony
Zuhatag, ha aludni
Vágyom
Hajad illata
Arcom pírja
Vágy, mely utána
Nyúlna-nyílna

Néztem milyen szép kezed
Táncoltak gondolataim Veled

Ezüst

belehullok
közeli tornyaidba
apró örömeidbe, sátán perceidbe
fekete hajadba-gondjaidba, nyaradba
ajkaid táncába lépek
belerohanok múltó s örökös kérdéseidbe
nyugodt csókjaidba
belehullok hontalan

megérintem
némaságod futó lángjait
kik hullámokat vernek
testemen, mint szél
feszülő vitorlán
belehullok
csukott szemed titkaiba
ölelésedbe simulok

halkan
ahogy magadhoz szorítasz
mintha éledne,
volna valami
ezüst a hajnalban
valami válasz létemben
mintha kellenék
mintha kellene, ami vagyok

csenedben

csenedben felvert párnák
gőzölgő gomolygó kémény
csenedben
felhők mögött a nap
csenedben háború lapul

nem vagyunk más
fény
föld
vízözön
összetett kézben ima
elszorított remény
a föld szaga

vagyunk más?
vagyunk?
arcodon vonuló fények
orrodon pattanó buborék
csenedben
lobogó háború

Voltunk feketék

voltunk feketék, színtelenek
de jött az ősz
s telehordta szemünk szerelemmel

összeégünk
levelek színezik a tüzet
évszakok a körforgást,
keresztet rajzol az idő

Szeder-ajkú

Szeder-ajkú Te
Átnő bennem a világ
Átviharzik ereimen
Átvérzik bőrömon a vágy
Remegésembe
Belemondulsz, beledőlsz
Belehullámszol lobogón
Mégis elhalkulok
Szemedben elhalkulok
S te nem tudod

Már akkor

Kemény igék, sáros szavak
Ledér dalok
Ha káoszt kérsz
Káoszt kapsz
Barnuló zöldet
Őszre őszet, melledre
Keresztet

Amikor még méz
Csöpögött a szádba
Puha tenyereken
Lépkedtél
Amikor palástot
Tudtál fejed felett
Már akkor

Már akkor
Felhőket ragasztottak az égre

várom, hogy

avarod fakuló
vérontásod halkul
jobban vagy te most
Ősz jobban vagy te
most bús jobban vagy
te most jelen mint
kérném
vastagabb leveleid
erezte benned
erősebb a halál utáni
vágy
erős vagy
és kívánod a csendet
dal vagy és benned öröm
az óda víg vagy huncut
és végzetes
hajadban aranymasnik
játszol míg
játszhatsz játszol a
végtelennel játszol
végtelen fűrtjeiddel
engem még nem
kérdéztél
engem még nem
láttál
még nem akartál
várom, hogy lehajolj
várom arany
szalagaid

Majdnem

Vérzem
mióta itt vagyok
issza föl a Föld
vérzem s nem kétlem:
te nem hagysz meghalni
vérzem
lélegzem
dobálom magam
mint téged a világ
amíg számított
szagoltam
illatát
amíg számított
éreztem a sár
szagát
szememből kiszürcsölték
amit érdemes volt
benne látni

szememből
majdnem kicsúsztak az álmok

a lovakat lelövik

azt hitted
serdül a világ,
Messzenéző?
érett gyümölcs leve arcomon
dús hajad a Nap-itta csendben
csak harcolni ne kéne
csak harcolni kéne

a végtelen medrében
az ember tojásdad,
szalmaszállal,
szélsodorta csákóval kalandor,
az édent merengi:
lovak lobogása
szilaj futása
női aktok, tájkép, tavasz;
legalább gyűlölj -
az még emberi

te így

Te ritkán mondasz nemet
Szádból ritkán szól félelem
te vagy gyűlölsz vagy szeretsz a kínig
neked a fehér oltár-fehér
veled az élet sistergő márvány
nálad a dal égig-érő pánsíp
ritmusod pulzáló véred

Te túlcsoordulsz
ha fáj az ünnep
összegyűröd az éveket,
amelyek nem sikerültek
mindig van egy jó szó ajkadon
amikor roppan a hajnal odakünn
amikor szisszen a fájdalom a szívben

egy pillanat

egy pillanat egy perc
amint megtántorodik a térd
rádszűkül szemem világa
s át meg átfúrja bordáinkat
a pillanat mikor olyan közel vagy
hogy ajkaid között érzem
a levegő tétova ügyetlen
mozgását-beszédét
ahogy már csókot lehelsz
amikor már nem érdekel a világ
egy pillanat rám
kemény koporsót szögeztek
szikkadt kezekkel
kemény fekete koporsót
éreztem ahogy húsomba
mélyül a leendő rozsdá
vicsorítva bögttem és
elkenődtek az emlékek
de kész vagyok
elvadulni-megszelídülni
de kész vagyok
kész vagyok érezni
közelségét közelséged
ha még nem bimbózott el
kalandjaink sora
ne nézz hátra
ne nézz túl festett
színes idomok után
mezítelen mint a sors
mezítelen és forrón
ahogy kell állok itt
előtted